

באירגון 22 ירדים בשנה. החל ממחשבים ורפואה וכלה בציוור משרדי.

אשה, חתיכה ומנהלת

בתחילה היה תפקידה של ישראלית מוגדר כאדמיניסטרטיבי. אך לא גברת אנרגטית שכמותה תסתפק באירגון המישר. למרות ששותפה לעסקים היה בעלה, היא טוענת כי היה לה קשה מאוד לשכנע את הגברים שאיתם באה במגע בענייני העבודה כי היא טובה לא פחות ממנו. "היה לי קשה בתור אשה וחתיכה לתפקד כגבר. הגישה של העולם הגברי היתה: אם את חתיכה אז אפשר לעבוד עלייך. לא היתה לי ברירה. התחלתי לבנות לעצמי תדמית מאוד

תמיד המכסימום. היחסים שלי עם הלקוחות הם תמיד קורקטיים, עייניים. כך גם עם רובי. בעבודה הוא אף פעם לא היה בעלי, וכעת הוא לא בעלילשעבר. יש בינינו יחסים עסיים, לא אישיים, לכן אנחנו מסתדרים כל-כך טוב בעבודה."

פירוד מסודר

ישראלה ורובי שטיר נפרדו, אך לא התגרשו. איש איש חי לו את חייו. לו יש חברה וגם לה יש חבר: חיים גהל. אישי-עסקים ואחד מבעלי המניות של חברת דובק, איד תיתכן עבודה עם הבעל-לשעבר?

"בלי סנטימנטים. אנחנו שני מנהלים, האחראים על צוות קבוע של 19 עובדים קבועים ועוד 20 עובדים לא קבועים. אנחנו מגלגלים מחזור של

של גבר באותו תפקיד. גבר לוקחים "פור גרנטד", ואני תמיד וכל פעם מחדש צריכה להוכיח שאני טובה. אני מוכרחה להודות כי השניו בתדמית שלי כלפי עצמי חל ביחד עם השניו במצבי המישפחה. אם אני מסתכלת לאחור, רובי אמנם נתן לי בתחילת הדרך גב ועמד לצידו, אבל אחר-כך התפתחנו ביחד. וכמו שהעסק תפס, כל אחד מאיתנו תפס את מקומו בחברה, והקשר האישי נעשה רופף. את מקומו תפס הקשר העיסקי.

"בלי עצבים ובלי כעס גילינו שבעצם הקשר בינינו קיים רק בגלל יחסי עבודה. ולכן נשארו ביחד בכינוס ונפרדנו בבית. לא חילקנו רכוש, עד היום הכל רשום בהסכמים בינינו. אנחנו לא גרושים, רק פרודים, וההסכמים מעוגנים אצל עורכדינו. חילקנו את מניות החברה בצורה מסודרת 50%-50%. ביחד אנחנו

לחבר הפרטי ולהופעת חובה בכל האירועים החברתיים והנוצצים בעיר. היא לא תוותר על אף פרמיירה, פתיחה או סגירה. גם אם הגיעה הביתה ב-10 בערב הרוסה לגמרי. היא תתעורר באמבטיה, תלבש את אחת השמלות המהממות של המעצבת החביבה עליה, אביבה פינקו, וזוהרת כאילו לא עבר עליה יום מתיש תתייצב באירוע. איך משתלב בכל הסיפור הזה של קאריירה מצליחה ובלויים גילי בן ה-9?

"הבן שלי חשוב לי, אבל הקאריירה שלי חשובה לא פחות. אני מנסה למצוא את שובל הזהב, עדיין לא מצאתי. אני לא חושבת שאני מתפקדת במאה אחוז כאמא, אבל למולי, ככל שהילד גדול יותר הוא פחות ופחות זקוק לי. קשה מאוד להיות אשת קאריירה של 12 שעות ביממה ואמא גם יחד.

אשה עצמאית בתפקיד בכיר מתקשה בעצמה

להאמין שהיא הגיעה לאן שהיא הגיעה. הוכחתי

לעצמי שאני אכן טובה לא פחות מכל גבר. אני

מטפחת את האגו שלי, וסומכת רק על עצמי!"

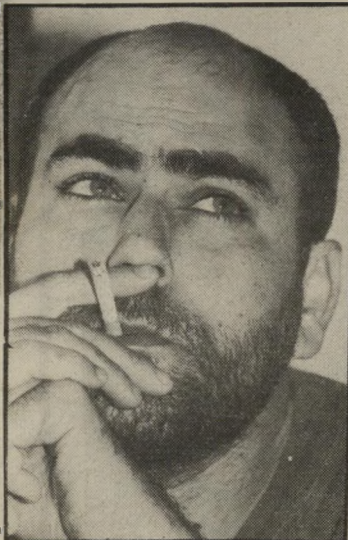
במדינה

פרסים

ניצחון בלוקארנו

הפרט הישראלי "חמסין" זכה בפרס השני בפסטיבל הסרטים בלוקארנו בשווייץ.

הבימאי דני וקסמן עשה זאת. הוא נסע ללוקארנו בשווייץ כבימאי, כדי להציג את סרטו חמסין. חזר משם עם הפרס השני ברדלס הכסף. יעקב ("יענקל") ליפשיץ שלח את הסרט לפסטיבל. הסרט התקבל למרות שהגיע באיחור, אחרי שההרשמה כבר ננעלה. הוא גם התקבל לתחרות זו, למרות שהופיע בעבר בפסטיבלים אחרים, וזה בניגוד לתקנון התחרות. בנימוקי חברי השופטים נאמר, כי

בימאי וקסמן פרס שני

הפרס הוענק לסרט בזכות "הטיפול הקולנועי, המוסרי והפוליטי בבעיה חריפה, שנעשה בכנות, באומץ ומכל הזוויות החיוניות."

הסרט חמסין עוסק ביחסים אסורים בין צעיר ערבי, העובד כפועל אצל מישפחה יהודית, ובין צעירה יהודית, בת המישפחה. הרומן מתרחש על רקע של הפקעת אדמות הערבים על-ידי מנהל-מקרקעי-ישראלי. על רקע של מתח בלתי-נסבל בין צעירים ערביים וצעירים יהודיים, ומן הצד השני על רקע קשרים אמיצים וממושכים בין מישפחתו של איכר יהודי ממישפחה גלילית ובין מישפחה מכובדת מכפר ערבי.

מישקל מיוחד. זו היתה הפעם הראשונה שהקולנוע הישראלי נגע בבעיית קיומית יומיומית, שהיתה עד עכשיו בבחינת טאבו — על בעייתם של ערבים ויהודים, הנלחמים לא רק על אדמתם אלא גם על כבודם האבוד. בפעם הראשונה נראתה על המסך סצנת-אהבה נועזת בין ערבי ויהודי, המתנים אהבה מתוך תשוקה בוערת. בפעם הראשונה טיפל סרט ישראלי בבעיית הפקעת האדמות מערביי הגליל, בבעיית היחסים בין מושבניקים בני הדור שאחרי קום המדינה ובין שכניהם.

בישראל זכה הסרט ב-1982 בפרס הסרט הטוב ביותר ובפרס הבימאי הטוב ביותר. למרות זאת, עורר מחלוקות רבות בגלל הנושא הרגיש שבו הוא מטפל.

וקסמן וליפשיץ היו עם הסרט בפסטיבל הסרטים בסיציליה ובפסטיבל בעיר ייר בדרום צרפת. פסטיבל הסרטים בלוקארנו נחשב הרביעי בחשיבותו בעולם. אחרי הפסטיבלים של קאן של ונציה ושל ברלין. הוא עוסק בעיקר בסרטי איכות ופחות בסטים מיסחריים. הוא מעניק מישקל מיוחד להפקות קטנות. חמסין נמכר לשידור לתחנות הטלוויזיה הגרמנית והצרפתית, ומפייצו נמצאים עתה במשאומתן עם ברייסי, תחנת השידור האנגלית.

"בעיות? בטח שיש בעיות. לפחות את הבעיה הטכנית פתרתי: יש לי בבית עוזרת ומטפלת הדואגות לבית ומכירת נות ארוחה לילד כשהוא חוזר מבית-ספר. אני רואה אותו אחרי החברים שלו ולפני ארוחת-הערב באופן קבוע. אני משכיבה אותו לישון, אומרת לו לילה טוב ומכסה אותו. זה טקס קבוע. ביתר השעות הוא עם המטפלת. מה אני יכולה לעשות? ככה זה היה כל השנים.

"מאז 1977 עברתי מטמורפוזת. התהליך של להיות מנהלת חברה, שהיא פתאום גדולה, התהליך של אשה נשואה ההופכת להיות רווקה — כל הדברים האלה עושים לך משהו. לא מזמן קראתי ספר בשם תסביך סינדרלה. אני ממליצה לכל אשת קאריירה לקרוא את הספר הזה, המספר בדיוק רב איך מרגישה אשה כמוני. ברגע שאשה נולדת מכריחים אותה להיות תלויה, וגם אם היא עצמאית מאוד היא צריכה להתלות בדמות של גבר. אשה עצמאית בתפקיד בכיר ללא גבר מתקשה בעצמה להאמין שהיא הגיעה למה שהגיעה.

"חלק מהעצמאות שלי היה להוכיח לעצמי שהגעתי. ישראלה שטיר, טובה לא פחות ואפילו יותר, מגבר בתפקיד. אם היה לידי גבר הייתי צריכה לטפח את האגו שלו, הייתי סומכת עליו. כעת אני מטפחת את האגו שלי וסומכת רק על עצמי."

שרית ישי

חולשים על חמש חברות רשומות ושתיים פעילות. "בתחילת הדרך ניסינו את שיטת הנישואין הפתוחים, אך זה לא החזיק מעמד. לא יתכן ששני אנשים מבוגרים יגורו תחת קורת-גג אחת ויעשו כל אחד מה שבראש שלו. שני אנשים שגרים יחד צריכים להתחשב זה בזה וצריך קשר אינטימי, אחרת בשביל מה לגור ביחד?

"הילד עבר משבר לתקופה קצרה. אבל עכשיו הסידור עובד יוצא מהכלל. רובי גר קרוב ולידו יש שני בתים."

מטפחת את האגו שלי!

ישראלה שטיר הגיעה רחוק בקאריירה שלה. לא מזמן הצטרפה כשותפה בחברה לניהול מלונות. היא שותפה כיום בניהול של מלון מנדרין, ותהיה אחראית על פרויקט הקמת מלון-הדירות ימית. ההולך ונבנה בטיילת, ועל ניהולו. היא שותפה פעילה במיסעדה היפאנית סוקיאקי, ועומדת להקים ביחד עם שותפה, ביניהם תיאלוף (מיל'), בנימין ("פואר") כנאליעור מילר, אכסקלר סיבי, שעתידי להתחרות במועדון של רפי שאול.

אך היא אינה מסתפקת בכך. היא רוצה להרחיב את עסקיה ולהלוש על כמה שיותר נושאים. סדר היום שלה צפוף, אך יחד עם זאת היא מוצאת זמן

שלושה מיליון דולר בשנה. לא הייתי רוצה לקרוא לעצמי מיליונרית, אבל אני בהחלט חיה טוב ועוברה קשה. בשבילי מיליונר זה לא אחד שיש לו כסף בבנק, אלא אחד היודע להיות היטב מהכסף שלו.

אחת ההנאות שלי היא להתלבש יפה וללכת לעבודה. לא מעניין אותי מיליון או 10 מיליון בבנק. יש לי בית שאני נהנית ממנו, למרות שהוא שכור. את הבית שהיה בבעלותי מכרתי והשקעתי את הכסף. אני לא רכושנית ולא צריכה לגעת בקיר ולהגיד: זה שלי.

"אזוהי הדבר עם גבר. אני לא צריכה להוכיח לעצמי הישגים חומריים. יש לי מכונית שאני מתה עליה, אם הייתי רוצה היתה יכולה להיות לי מכונית מפוארת יותר, אבל בשביל מה?" מכוניתה של ישראלה שטיר מנקרת עיניים גם כך. גם הופעתה ותדמיתה היו לה לא אחת לרועץ בעולם העסקים. יש לה הרבה תלונות נגד אנשי-העסקים הגבריים שאינם מפרגנים לאשה רק מפני שהיא אשה. גברים לא מאמינים שאשה יכולה להיות טובה כמו גבר, או יותר מגבר. יש כאלה שחושבים שבגלל ההופעה שלי אפשר להרים אותי. להתחיל איתי. זו היתה בעיה להביא גברים. שאני איתם במצב של יחסי-עבודה, לכך שיעריכו אותי לא בגלל הופעתי, אלא בגלל מה שאני שווה. המאמץ שלי להוכיח הוא הרבה יותר גדול מאשר

קשוחה, כדי ליצור חיץ בין היותי אשה. שכל מיני גברים יכולים להתחיל איתה. ובין היותי מנהלת-חברה. שמרתי על דיסטנס עצום עם העובדים שלי. שרונם היו הרבה יותר מבוגרים ממני.

"אני יודעת שקשה מאוד לעבוד איתי. הדרישות שלי אדירות. אני מאוד לא נחמדה בעבודה. מאוד לא אישית. ולכן היתה לי תחלופה עצומה של עובדים. היה ידוע שבצוות שטיר קשה להסתדר עם הבוסית.

"כל זה נבע מכך שהייתי חסרת ביטחון ולא ידעתי איך להתנהג. עם הזמן רכשתי יותר ביטחון ביכולת שלי. גיליתי שאני לא צריכה להיות קשוחה ומירשעת כדי ליצור כבוד אלי. עד היום אני מאוד לא אישית. אני בהחלט לא ביחסים חבריים עם העובדים. הם יודעים שהביתה הם יכולים לצלצל רק אם זה באמת דרוש."

ישראלה שטיר נחשבת כאשת-עסקים קשוחה. היא פוגשת אנשי-עסקים משופשים, מגיעה לפגישות לבושה בכגד אופנתי מהמם, בדרך-כלל מאופרת בכבוד גם בבוקר. כל שיערה במקומה. אם אישה-עסקים מתרשמת מכל ההופעה, היא משהו את היחס ברגע שישאלה פותחת את הפה: "אייאפשר לעבוד עלי בעסקים? בנושאים אישיים אני די נאיבית. חברים יכולים לעבוד עלי כמו כלום. אבל כשזה נוגע לעסקים — אין סיכוי! אני דורשת מה שאני נותנת, וזה